

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z wniosku M. sp. z o.o. sp.k. w W.
przy uczestnictwie S. z siedzibą w W.
o zavezwanie do próby ugodowej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 13 grudnia 2019 r.,
na skutek wniosku Sądu Rejonowego w W.
o oznaczenie sądu właściwego do rozpoznania sprawy,

**odmawia oznaczenia sądu właściwego miejscowo
w sprawie.**

UZASADNIENIE

M. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w W. 18 grudnia 2017 r. wystąpiła o zavezwanie do próby ugodowej S. w Wielkiej Brytanii w sprawie o zapłatę kwoty 1.529.638,20 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od 18 grudnia 2015 r., tytułem rozliczenia wspólnego przedsięwzięcia i zawarcia w tym przedmiocie ugody. Ponadto M. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowa w W. wezwwała do wyznaczenia posiedzenia pojednawczego w celu zawarcia przez strony ugody. Powyższe wezwanie zostało złożone do Sądu

Rejonowego w W. , jak właściwego na podstawie art. 4 ust. 4 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012

z 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych. Zdaniem bowiem wnioskodawcy, umowa łącząca strony wykazuje najsilniejszy związek z Polską, ze względu na to, że wydarzenie, którego organizacją zajmowały się miało miejsce w Polsce.

W toku postępowania przewodniczący w Sądzie Rejonowym w W. podejmował szereg czynności: wydał zarządzenie

z 24 marca 2018 r. o doręczeniu odpisu wniosku o zawezwanie do próby ugodowej wraz z załącznikami w trybie art. 4 w zw. z art. 7 Rozporządzenia 1393/2007, po czym zarządzeniem z 16 maja 2018 r., uchylił powyższe zarządzenie

i wezwał wnioskodawcę do usunięcia braków formalnych wniosku. Następnie przewodniczący wyznaczył termin posiedzeń jawnych na 1 marca 2019 r. i 10 maja 2019 r., na które w imieniu S. w Wielkiej Brytanii nie stawił się nikt. Sąd Rejonowy w W. w trybie art. 45 k.p.c. zwrócił się wówczas z wnioskiem do Sądu Najwyższego o wyznaczenie sądu właściwego dla rozpoznania sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 45 k.p.c., jeżeli w myśl przepisów kodeksu nie można na podstawie okoliczności sprawy ustalić właściwości miejscowej, Sąd Najwyższy na posiedzeniu niejawnym oznaczy sąd, przed który należy wytoczyć powództwo.

Oznaczenie sądu w trybie przytoczonego przepisu jest uzasadnione w sytuacji, gdy nie można ustalić faktu stanowiącego podstawę właściwości miejscowej w świetle określonego przepisu, odnoszącego się do danej kategorii spraw. Innymi słowy, w sytuacji, gdy fakt uzasadniający jurysdykcję krajową sądu polskiego nie pokrywa się z faktem mogącym uzasadniać właściwość miejscową.

Jak już wskazano, w toku postępowania Sąd Rejonowy w W. podjął wiele wymienionych czynności w związku z wnioskiem, zmierzających do jego merytorycznego załatwienia. Ich podejmowanie oznacza, że Sąd był przekonany, iż jest właściwy do rozpoznania wniosku o zawezwanie do próby ugodowej. Z akt sprawy nie wynika, aby w sprawie ujawniły się jakiekolwiek wcześniej nie znane okoliczności faktyczne, które by podważały założenia o przesłankach właściwości Sądu Rejonowego działającego w sprawie albo żeby strony podważały te przesłanki właściwości.

Występując 30 września 2019 r. z wnioskiem do Sądu Najwyższego o wyznaczenie sądu właściwego na podstawie art. 45 k.p.c. Sąd Rejonowy w W. nie uzasadnił dlaczego nabrał

wątpliwości co do swojej właściwości w sprawie, przedstawił natomiast argumenty wnioskodawcy uzasadniające właściwość Sądu, do którego ten skierował wniosek. Sąd Rejonowy w W. podsumował je stwierdzeniem: „mając na uwadze przepisy art. 27-30 w zw. z art. 185 § 1 k.p.c. powstały wątpliwości co do właściwości tutejszego Sądu”.

Podkreślić należy też, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego oznaczenie przez Sąd Najwyższy w trybie art. 45 k.p.c. właściwego sądu może wchodzić w grę tylko wówczas, gdy w myśl przepisów kodeksu nie można ustalić właściwości miejscowej, przede wszystkim więc w sytuacji, gdy sprawa nie została jeszcze wniesiona do żadnego sądu ze względu na niemożność ustalenia sądu miejscowo właściwego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 maja 1976 r., II CO 3/76, OSNC 1977, nr 2, poz. 30, postanowienie Sądu Najwyższego z 24 października 1966 r., II CO 9/66, OSNC 1967, nr 4, poz. 77).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 45 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.